

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 404.

101ste Møde.

Mandagen den 17de Junt.

(Forts.)

Oftermann (fortsat): Jeg kan saaledes for mit Vedkommende ikke see nogen principiel Nødvendighed for at slutte mig til Udvalgets Forslag, uagtet jeg gjerne indrømmer, at, naar der ikke var rørt ved denne Sag tidligere, saa var Udvalgets Forslag paa ingen Maade saa knapt, at man ikke skulde kunne gaae ind derpaa; men der er i den Henseende een Betragtning, som for mig har ikke liden Betydning, og det tilstaaer jeg, er den kongelige Proclamation. Jeg maa foreløbigt bemærke, at jeg paa ingen Maade overseer, at den kongelige Proclamation er contrasigneret af en Minister, og jeg overseer heller ikke, at der i den er henviist til den tilkommende Rigsdag. I den kongelige Proclamation hedder det aldeles udtryffeligt, at Hans Majestæt Noogen vil lade forelægge et Lovforslag angaaende Erstatning for lidte Tab ved Fordeling paa alle Landets Borgere. Naar vi nu erindre, hvor kort det er, siden vi gik over til vor nye Forfatning, og naar vi erindre, hvormeget et kongeligt Ord hidtil har havt at sige, og hvormeget vi og ønske, at det for Fremtiden skal vedblive at være, saa kan jeg ikke nægte, at det, da Sagen dog ikke vil være af nogen særdeles stor finantiel Betydning, skulde gjøre mig ondt, om Rigsdagen ikke kunde komme til nogenlunde nøie at slutte sig til de Ord, der ere udtalte i Proclamationen. Det er dog factiss, at man nu er bleven fortrolig med den Tanke ovre i de occuperede Egne, at en saadan Erstatning skulde gives, og det forekommer mig, at det, som vilde vindes ved en saadan Besparelse, i det Hele taget ikke vilde kunne opveies mod en vis Art af Misnoie, som let kunde reise sig. Jeg troer, at man under alle Omstændigheder

maa huske paa, at Landet i lang Tid ikke har været i Hjendevold, at hele Forholdet, hvori Provindsen befandt sig, for den var noget fremmed. Det er da og undskyldeligt, om Befolkningen med Hensyn til denne Erstatning har dannet sig lidt vrangse Forestillinger. Føler man nu dertil, hvormange Tab Provindsen i andre Henseender kan have havt, Tab, som ikke kunne erstattes, hvorpaa der allerede sidst er gjort opmærksom, og lægger man vel Mærke til, at en stor Deel af Erstatningen, som gives, ikke gives i Contanter, men i Obligationer, hvorved den i Virkeligheden bliver mindre for Vedkommende, saa troer jeg, at man saa meget mindre skal betænke sig paa at slutte sig i det Væsentlige til Udkastet. Og i Genhold dertil agter jeg ogsaa at stemme for Udkastets § 1 og imod Udvalgets § 1, medens jeg ikke skal have noget derimod at erindre, om der ved 3die Læsning bliver sat en bestemt Sum ind i § 1, men som jeg da troer bør gjøres større, end den nu er. Overhovedet antager jeg, at, naar man vilde sørge for, at de nødvendige Oplysninger bragtes tilveie, og at der søgtes den allerstørste Sikkerhed med Hensyn dertil, at Erstatningskravene ikke blive for store, saa turde man vel ikke risikere meget, om ogsaa Summen blev en lille Smule rundelig, da der uden tvivl af Vedkommende vilde blive sørget for, at det, som i Virkeligheden ikke behøves, heller ikke vil blive forbrugt.

Ordføreren: Jeg maa dog tilraade den ærede Taler, som satte sig, at stemme for Udvalgets Forslag, thi paa Summen vil det ikke have nogen Indflydelse, da det falder af sig selv, at man maa rette Summen ved 3die Behandling efter Resultatet af Afstemningen over det af os stillede Forslag til § 5. I andre Henseender har jeg ikke hørt den ærede Taler, som nu satte sig, imodgaaende af mig yttrede Anskuelse, at Udvalgets Forslag i flere Hen-